ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobců: **a) T. H. V.,** zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, **b) K. Y. H.,** proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2017, č. j. OAM-788/ZA-ZA11-HA10-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce a) proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 2. 2018, č. j. 4Az 1/2018 - 17,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobce a) nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

IV. Žalobkyni b) se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Usnesení městského soudu

[1] Usnesením ze dne 7. 2. 2018, č. j. 4Az 1/2018 - 17, Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) odmítl jako opožděnou žalobu, kterou se žalobci domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2017, č. j. OAM-788/ZA-ZA11-

HA10-2017. Tímto rozhodnutím byla žádost žalobce a) o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřípustnou podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu"), a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Nepřípustnost byla shledána v neuvedení nových skutečností ze strany žalobce a), jež by byly relevantní z hlediska důvodů pro udělení mezinárodní ochrany.

[2] V odůvodnění napadeného usnesení městský soud uvedl, že žalobci a) byla výzva k dostavení se dne 4. 12. 2017 k převzetí napadeného rozhodnutí doručena na místo jeho hlášeného pobytu ve smyslu § 77 zákona o azylu. Jelikož žalobce a) nebyl zastižen, byla zásilka uložena na poště a dne 20. 11. 2017 byla připravena k vyzvednutí. Žalobce a) byl k vyzvednutí zásilky vyzván a bylo mu zanecháno poučení, nicméně si písemnost ve lhůtě 10 dní nevyzvedl, a byla mu tedy doručena tzv. fikcí dne 30. 11. 2017. Žalovaný postupoval dle městského soudu v souladu s § 24 zákona o azylu. Žalobce a) se k převzetí rozhodnutí dne 4. 12. 2017 nedostavil. S ohledem na § 24a odst. 2 zákona o azylu ve spojení s § 31a téhož zákona mu bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 4. 12. 2017 a stejného dne nabylo právní moci.

[3] Městský soud dále konstatoval, že podle § 32 odst. 1 zákona o azylu lze proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany podat žalobu ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí. Lhůta pro podání žaloby uplynula dnem 19. 12. 2017, avšak žalobci ji podali až prostřednictvím datové schránky dne 4. 1. 2018. Žalobu proto považoval za opožděnou. Pro úplnost městský soud uvedl, že žádosti o prominutí zmeškání lhůty nebylo možné vyhovět, protože z § 72 odst. 4 s. ř. s. plyne, že zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout.

II. Kasační stížnost žalobce a) a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce a) (dále jen „stěžovatel") proti tomuto usnesení podal v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[5] Žalobkyně b) kasační stížnost podle toho, co je Nejvyššímu správnímu soudu známo, nepodala.

[6] V kasační stížnosti stěžovatel předně uvedl, že zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád"), obsahuje pro případy, v nichž se adresátovi prokazatelně nedaří doručovat, vedle doručování dle § 24 odst. 1 správního řádu, tedy na základě tzv. fikce doručení, též ustanovení o doručování veřejnou vyhláškou (§ 25 odst. 1 správního řádu) a prostřednictvím správním orgánem ustanoveného opatrovníka [§ 32 odst. 2 písm. d) správního řádu]. Správní řád dále v § 32 odst. 3 stanovuje, že v případě, že se nejedná o účastníka, kterému má být v řízení uložena povinnost nebo odňato právo, se doručuje veřejnou vyhláškou.

[7] V případě, že se o odnětí práva jedná, má být dle názoru stěžovatele doručováno prostřednictvím opatrovníka. K podpoře svého tvrzení odkázal na judikaturu městského soudu i na právní teorii. Z ní dle stěžovatele plyne, že pokud by oznámení o zahájení

řízení, výzva k vyjádření i rozhodnutí samotné bylo doručováno pouze fikcí, zajisté by nebyl naplněn účel správního řízení a byla by porušena základní procesní práva účastníka řízení. V daném případě šlo sice o doručování „pouhého“ rozhodnutí, ale vzhledem k závažnosti následků vyplývajících z tohoto rozhodnutí pro stěžovatele lze mít za to, že správní orgán pochybil, pokud doručoval prostřednictvím tzv. fikce doručení, přičemž soud pak tuto nezákonnost aproboval.

[8] Další kasační námitka směřuje proti postupu správního orgánu, který nevyužil § 25 odst. 1 správního řádu a jednal v rozporu s ním, neboť při doručování veřejnou vyhláškou osobám, jimž se nedaří doručovat, je nutné učinit alespoň dva pokusy o doručení. Z citovaného ustanovení i judikatury vyplývá, že skutečnost, že se nedaří doručovat, nevyplyne z jednoho neúspěšného doručení, ale z jeho opakování. K pokusu doručit napadené rozhodnutí však došlo u stěžovatele pouze jednou. Napadené rozhodnutí bylo tedy z procesního hlediska nezákonné, neboť nebylo řádným způsobem doručeno, přičemž stěžovatel byl po celou dobu v dobré víře a nečinil žádné kroky ke své obraně.

[9] Stěžovatel rovněž upozornil na judikaturu Ústavního soudu, z níž vyplývá, že zákonná ustanovení upravující možnost ustanovení opatrovníka nemohou být používána jen z důvodu urychlení řízení. Nepřítomnému účastníkovi musí být zajištěna ochrana jeho zájmů i základních práv, přičemž funkce opatrovníka byla vytvořena proto, aby do důsledku hájila zájmy nepřítomného, což představuje mj. studium spisu, podávání vyjádření a vedení celého sporu za nepřítomného tak, jak by takovou povinnost byl nucen plnit smluvní zástupce. Postup, při němž je soudem či správním orgánem bezdůvodně eliminován institut opatrovníka, je nepřípustným formalismem, který ve svém důsledku zcela popírá právo nepřítomného účastníka na spravedlivý proces. Stěžovatel tak byl zcela nezákonně zkrácen o svá procesní práva. Stěžovatel je ze všech výše uvedených důvodů toho názoru, že napadené rozhodnutí nemůže být v právní moci. Na základě výše uvedeného považuje stěžovatel napadené rozhodnutí za řádně nedoručené, přičemž způsob doručení rozhodnutí jej prokazatelně zkrátil na jeho právech.

[10] Dle judikatury Ústavního soudu je i ve správním řízení - s odkazem na § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu a § 128 o. s. ř. - před ustanovením opatrovníka osobě, které se nepodařilo doručit písemnost na adresu trvalého bydliště, třeba vyčerpat všechny možnosti za účelem zjištění místa jejího pobytu. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 23/2011 - 118, podle něhož do kategorie osob, *„jimž se prokazatelně nedaří doručovat“* [§ 32 odst. 2 písm. d) správního řádu], nespadají osoby neznámého pobytu, ani osoby, které si písemnosti opakovaně nepřebírají, a písemnosti jsou jim proto doručovány cestou náhradního doručení. Daná kategorie osob směřuje spíše na případy, v nichž je adresátovi opakovaně doručováno náhradním doručením, přičemž následně je k jeho žádostem opakovaně rozhodováno o určení neplatnosti takového doručení; této osobě lze ustanovit opatrovníka za účelem efektivnějšího průběhu správního řízení.

[11] Stěžovateli nebyla řádně doručena výzva k převzetí rozhodnutí, na základě čehož se nemohl proti postupu správního orgánu včasně bránit. Dle názoru stěžovatele nebyl

splněn základní předpoklad pro nabytí právní moci, a sice oznámení předmětného rozhodnutí v souladu s § 73 odst. 1 správního řádu. Z uvedeného důvodu se proto domnívá, že rozhodnutí nebylo řádně doručeno, a soud tudíž nemohl žalobu odmítnout jako opožděnou. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační námitky nemohou svým obsahem zpochybnit správnost a zákonnost postupu a následného rozhodnutí správního orgánu ani soudu. Konstatoval, že napadené rozhodnutí bylo doručeno v souladu se zákonem a nabylo řádně právní moci. V dalším odkázal na své vyjádření k žalobě. Z uvedených důvodů navrhl kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou, pokud Nejvyšší správní soud neshledá důvody pro její odmítnutí.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení městského soudu v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, přičemž nezjistil vadu uvedenou v odstavci 4, k níž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[14] V souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. platí, že „[j]*estliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.*“ Nejvyšší správní soud se proto před případným věcným posouzením důvodnosti kasační stížnosti musí nejprve zabývat otázkou její přijatelnosti. O přijatelnou kasační stížnost se může jednat mimo jiné v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39). Nejvyšší správní soud má za to, že stěžovatelova kasační stížnost podmínku přijatelnosti splňuje právě z uvedeného důvodu, neboť v jeho judikatuře není otázka náhradního doručení výzvy k dostavení se k převzetí rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany plně řešena.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Napadeným usnesením městský soud odmítl žalobu stěžovatele pro opožděnost. Při přezkumu takového usnesení se Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti zabývá pouze tím, zda krajský soud posoudil správně podmínky pro odmítnutí žaloby, tedy důvodem podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publ. pod č. 625/2005 Sb. NSS).

[17] Rozhodnou právní otázkou je, zda městský soud správně posoudil, že při doručování výzvy k dostavení se k převzetí rozhodnutí žalovaného nastala tzv. fikce doručení. Doručení fikcí, pokud k němu došlo, by bylo rozhodné pro počítání lhůty k podání žaloby a tedy i pro posouzení její včasnosti.

[18] Stěžovatel namítal, že při doručování výzvy k dostavení se k převzetí rozhodnutí žalovaného se neměla uplatnit fikce doručení, ale právní úprava stanovená ve správním řádu, konkrétně že žalovaný se měl pokusit doručit mu výzvu více než jednou, měl využít doručení veřejnou vyhláškou, případně mu měl při neúspěšném pokusu při doručování ustanovit opatrovníka.

[19] Zákon o azylu má v § 24 relativně ucelenou úpravu doručování písemností v azylovém řízení, jež je v rozsahu, v jakém stanovuje jiná pravidla než správní řád, k obecné úpravě ve správním řádu úpravou zvláštní (ke vztahu úpravy doručování v zákoně a azylu a ve správním řádu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2015, č. j. 2 Azs 233/2014 - 66). Zákon o azylu rozlišuje v § 24 čtyři druhy doručování. Podle základního pravidla v odst. 1 platí (zdůraznění přidal Nejvyšší správní soud), že (*p)ísemnosti se doručují účastníku řízení ve věci mezinárodní ochrany do vlastních rukou pouze do místa jeho hlášeného pobytu nebo žadateli o udělení mezinárodní ochrany za podmínek uvedených v odstavci 2 na adresu pro doručování, nedoručuje-li ministerstvo na místě nebo prostřednictvím datové schránky*. Pořadí druhů doručování je zřejmé z textace zákona: V první řadě lze doručit „na místě“, tedy při osobním styku azylového orgánu se žadatelem. Pokud se nedoručuje „na místě“, má absolutní prioritu doručení do datové schránky; to však z povahy věci připadá v úvahu jen tehdy, pokud žadatel datovou schránku má zřízenu.

[20] Standardním doručením v případech, kdy se nedoručuje ani „na místě“, ani žadatel nemá zřízenu datovou schránku, je doručení do místa jeho hlášeného pobytu. Podle § 77 odst. 1 zákona o azylu *(m)ístem hlášeného pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany je azylové zařízení, do něhož je ministerstvem umístěn, nebo zařízení pro zajištění cizinců anebo přijímací středisko, ve kterém je zajištěn*. Toto obecné pravidlo je v dalších odstavcích § 77 doplněno možností žadatele změnit místo svého hlášeného pobytu za splnění relativně jednoduchých podmínek tak, jak to vyhovuje jeho životním potřebám, je-li současně zajištěno, že v místě takto zvoleného hlášeného pobytu bude pro účely řízení ve věcech mezinárodní ochrany dobře dosažitelný (§ 77 odst. 4 a 7 zákona o azylu) a že jde o místo, kde bude žadatel pobývat z pohledu soukromého i veřejného práva legálně (§ 77 odst. 5 a 6 téhož zákona).

[21] Konečně čtvrtou alternativou je adresa pro doručování. Podle § 24 odst. 2 zákona o azylu *(a)dresou pro doručování se pro účely tohoto zákona rozumí adresa uvedená v oznámení podle § 82 odst. 1, povolilo-li ministerstvo opuštění pobytového střediska podle § 82 odst. 3, nebo adresa azylového zařízení, na kterém se žadatel o udělení mezinárodní ochrany a ministerstvo dohodnou, pokud se má žadatel o udělení mezinárodní ochrany na této adrese zdržovat alespoň 15 dní. V písemném záznamu o dohodě se uvede jméno, příjmení a datum narození žadatele o udělení mezinárodní ochrany a datum, od kterého se mu má na adresu pro doručování doručovat, případně datum, do kterého se mu má na adresu pro doručování doručovat, a adresa azylového zařízení. O změně adresy pro doručování se musí žadatel o udělení mezinárodní ochrany a ministerstvo dohodnout; věta druhá platí obdobně.* Ustanovení § 82 zákona o azylu umožňuje žadatelům dočasně opouštět azylové zařízení (tedy místo svého hlášeného pobytu) a zdržovat se po určitou dobu jinde. Za určitých podmínek se jim tedy doručuje do tohoto jiného místa.

[22] Jak je patrné z výše uvedeného přehledu, právní úprava zajišťuje, že žadatel o azyl má po celou dobu řízení možnost přebírat zásilky buď v azylovém zařízení, nebo v jiném místě hlášeného pobytu, které si zvolí. Dočasně pak může zásilky přijímat na doručovací adrese. Uvedené adresy jsou zásadně evidenční povahy a žadatel má široký prostor pro vlastní úvahu a volbu, kde bude po dobu řízení ve věcech mezinárodní ochrany zásilky přebírat. Právní úprava doručování v zákoně o azylu mu podobně jako v obecné úpravě podle správního řádu dává komfortní možnost se o doručování zásilky dozvědět a vyzvednout si ji i tehdy, kdy se v době doručování na drese, kam mu bylo doručováno fyzicky nenacházel Podle § 24 odst. 3 zmíněného zákona, *(p)okud nebyl účastník řízení ve věci mezinárodní ochrany v místě doručení zastižen, doručovatel písemnost uloží v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo v azylovém zařízení, kde je účastník řízení ve věci mezinárodní ochrany hlášen k pobytu, a účastníka řízení ve věci mezinárodní ochrany o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si adresát písemnost do 10 dnů ode dne, kdy byla písemnost uložena, poslední den této lhůty je dnem doručení.*

[23] Výše popsaná právní úprava podle zákona o azylu je dostatečně komfortní a žadatele žádným nepřiměřeným způsobem neomezuje v jeho životě. Je to zásadně žadatel, kdo určuje, kam mu bude doručováno. K tomu, aby se o tom, že mu je doručována zásilka, dozvěděl včas, postačí, bude-li zhruba jednou za týden až deset dnů kontrolovat poštovní schránku v místě doručování. Za těchto podmínek je zcela přiměřené po něm požadovat, aby výše uvedené také činil. Nečiní-li tak a v místě, kam mu má být doručováno, nekontroluje došlou poštu, je zásadně k jeho tíži, pokud si zásilku z tohoto důvodu nevyzvedne a uplynutím úložní doby bude zásilka doručena fikcí.

[24] Přesně toto se stalo v případě stěžovatele. Bylo mu doručováno do místa jeho hlášeného pobytu (to žadatel ani nezpochybňuje). Pokud si zásilku nevyzvedl, jdou důsledky doručení fikcí, jež nastaly, k jeho tíži.

[25] Právní úprava obecného charakteru upravená správním řádem nebyla v případě stěžovatele použitelná. Ve vztahu k samotnému správnímu řádu je již tato otázka delší dobu vyřešena judikaturou Nejvyššího správního soudu, zejména pak jeho rozsudkem ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 As 130/2012 – 29. Obdobné principy, jaké byly vysloveny v tomto rozsudku, platí i pro zvláštní úpravu doručování podle zákona o azylu.

[26] V první řadě není rozhodné, zda se v době doručování žadatel na adrese, kam mu podle § 24 odst. 1 zákona o azylu mělo být a bylo doručováno, skutečně zdržoval, anebo nikoli. Zavedením pravidla o doručování na evidenční adresu, kterou si v podstatné míře určuje sám žadatel, byla zásada, že je třeba doručovat na adresu, kde se žadatel skutečně zdržuje, opuštěna. Místo ní platí zásada, že je to ten, komu je doručováno, jenž se musí přiměřeně postarat dostatečně častou kontrolou své pošty o to, aby se o zásilkách, jež mu jsou doručovány, dozvěděl.

[27] Podmínkou doručení fikcí je, že doručující orgán splnil zákonné podmínky postupu při doručování. Tato skutečnost není v případě stěžovatele zpochybňována a i ze správního

spisu je patrné, že k pochybám není důvod. Stěžovateli bylo doručováno na adresu, která byla aktuálním místem jeho hlášeného pobytu. Prostřednictvím oznámení o neúspěšném doručení a poučení o právních důsledcích nevyzvednutí zásilky mu bylo umožněno seznámit se se zásilkou, anebo vlastním rozhodnutím nevyzvednout si zásilku mlčky akceptovat možnou fikci doručení, i když se o obsahu zásilky nedozvěděl. Obálka založená ve správním spisu (č. l. 87), v níž byla doručována výzva k převzetí rozhodnutí žalovaného, postrádá předtištěnou, odtržitelnou část s výzvou a poučením. Je tedy velmi pravděpodobné, že tato výzva včetně poučení byla řádně vložena do schránky stěžovatele, případně zanechána na místě samém, pokud stěžovatel neměl označenu schránku. Jelikož stěžovatel nebyl zastižen (viz zadní strana předmětné obálky s otiskem razítka *„adresát nezastižen, oznámeno, uloženo“*), zásilka byla nejdříve připravena k vyzvednutí a po marném uplynutí lhůty vrácena odesílateli. Z dokumentace o doručování je patrné a stěžovatelem nezpochybňované, že doručování proběhlo, jak zákon předepisuje.

[28] S ohledem na výše uvedenou právní úpravu doručování ve věcech mezinárodní ochrany nelze přisvědčit názoru, že pokud správní orgán nezastihne účastníka řízení ve věci mezinárodní ochrany, je nutno tento pokus opakovat v situaci, v níž nic nenaznačuje, že se účastník řízení na adrese nezdržuje (např. pokud se zásilka nevrátí s oznámením, že osoba je na adrese neznámá). Úkolem azylového orgánu není z moci úřední opakovaně zjišťovat, na jaké eventuální adrese žadatel aktuálně fakticky pobývá.

[29] Pokud byla stěžovateli doručena písemnost určená do vlastních rukou náhradním doručením (fikcí), není to důvodem pro ustanovení opatrovníka pro ochranu práv tohoto účastníka (v tomto ohledu platí i v řízení ve věcech mezinárodní ochrany závěry týkající se obecné úpravy doručování podle správního řádu, jak byly vysloveny v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2009, č. j. 3 Ads 121/2008 - 45). Důvodný není ani poukaz stěžovatele na § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu. O osobu, které se prokazatelně nedaří doručovat nebo která je neznámého pobytu, se nejedná tehdy, daří-li se osobě doručovat, byť fikcí (náhradním doručením) dle § 24 odst. 1 správního řádu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 As 130/2012 - 29). Totéž platí i pro obsahově podobnou zvláštní úpravu doručování, včetně doručování fikcí, podle § 24 zákona o azylu. K ustanovení opatrovníka lze přistoupit až v situaci, v níž je žadateli v řízení opětovně doručováno náhradním doručením, přičemž následně je k jeho žádostem opakovaně rozhodováno o neplatnosti náhradního doručení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 23/2011 - 118). Ze správního spisu nevyplývá a stěžovatel ani netvrdí, že by byla naplněna podmínka opětovného rozhodování o neplatnosti náhradního doručení.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud uzavírá, že se neztotožňuje s námitkami stěžovatele, z výše uvedených důvodů považuje kasační stížnost za nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[31] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, *(n)estanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci*

plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[32] Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto mu právo na náhradu nákladu nenáleží.

[33] Žalovanému žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, a Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žalovanému, který by jako procesně úspěšný účastník řízení o kasační stížnosti nárok na náhradu nákladů tohoto řízení zásadně měl, se tato náhrada nepřiznává.

[34] Žádné náklady s tímto řízením nevznikly ani žalobkyni b), která proti usnesení městského soudu nebrojila, a tedy by rovněž jako procesně úspěšný účastník řízení o kasační stížnosti nárok na náhradu nákladů tohoto řízení zásadně měla. Proto ani jí se tato náhrada nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. srpna 2019

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu